

Отъ офицеритѣ на 3 дружина, както се оказа по-послѣ, билъ несъгласенъ поручикъ Чекъровъ, но страхувайки се отъ нѣкаква опасна перспектива за живота си, напоследъкъ се умълчалъ и на тръгване за София, безропотно тръгна съ полка.

IV.

Ний съ поручикъ Маркова се видѣхме съвършено изолирани отъ срѣдата, въ която се намирахме. Почти ний бѣхме самички, които преперяхме отъ това, което се готвѣше въ нашия полкъ и което имаше да послѣдва. Ужасната перспектива на междуособици, които нѣма да минатъ безъ кръвопролития, се носеше като мрачния признакъ на едно тайнствено чудовище, родило се изъ недрата на политическата ни неразбранщина, дребнавитѣ амбиции и низката злоба. Нравственитѣ ни мъжки ставахъ още по-голѣми, гледайки на мирнитѣ, веселитѣ и безгрижни солдати, обречени, безъ да знаатъ самички, да спомогнатъ за извършванието на това грозно прѣстѣпление, което историята ще го отбѣлѣжи и ще се помни догдѣ свѣтъ съществува. Тѣзи войници, които покрихъ България съ слава, които спокойно слѣдвахъ Августейшия си Вождъ въ похода, воювахъ като титани, на които Пиротскитѣ висоти чухъ заповетѣ и пѣснитѣ, които посрѣщахъ и испрацахъ Вожда си гръмовно „урра!“, трѣбваше сега да снематъ побѣдоноснитѣ вѣнци отъ щикветѣ и да ги осквернатъ за осъществлението на една прѣстѣпна замисль. Тоя заговоръ бѣ отровиль въздуха около насъ, той ни налѣгаше като кошмаръ, който ни се струваше че бѣ сложилъ мощнитѣ си лапи не само върху насъ, но и върху цѣла България.